

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **A. A. O.**
narozen X., státní příslušnost X.
t. č. pobytem v X
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2020, č. j. KRPB-208691-13/ČJ-2020-060022-R,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů

ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se jako osoba vystupující pod shora uvedenou identitou, domáhal podanou žalobou zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13. 1. 2009, a to Dohody mezi vládou ČR a vládou SR o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002, publikované ve sdělení MZV č. 1/2004 Sb. m. s. (v platnost vstoupila dne 1. 1. 2004, dále jen jako „readmisní dohoda“). Doba zajištění cizince byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, tj. od 5. 11. 2020 do 4. 12. 2020 (§ 125 odst. 1 ZPC).
2. Dne 5. 11. 2020 v 14:48 hod. kontrolovala hlídka Celního úřadu pro Jihomoravský kraj na SSÚD Podivín turecké nákladní vozidlo s tureckým návěsem. Kontrolou uvedeného vozidla RTG zařízením bylo zjištěno, že se ve vozidle nacházejí v nákladovém prostoru osoby. Po otevření nákladového prostoru bylo zjištěno, že se zde nachází 48 osob cizí státní příslušnosti, mezi nimi byl i žalobce. Žalobce na místě neprokázal svou totožnost ani oprávněnost vstupu na území ČR, proto byl dne 5. 11. 2020 v 17:00 hod. zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., a eskortován na OPKPE Brno k dalším opatřením. Zde došlo k provedení porovnání otisků prstů v systému AFIS a EURODAT s negativním výsledkem. Za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského zde byl sepsán s žalobcem protokol o podání vysvětlení. Do něj uvedl, že je státním příslušníkem Sýrie, cestovní pas nikdy neměl, ID kartu Sýrie ztratil po cestě do Turecka, ze Sýrie vycestoval nelegálně do Turecka na konci roku 2019, kde pracoval v dílně ve městě Ezmet asi 7 měsíců. Pak se s bratrancem rozmyslel, že pojedou do Německa. Našli si převaděče, s nímž se za 1650 EUR domluvili, že je vezme do Řecka do Saloniki. Hranice Řecka překročili v gumovém člunu přes řeku, bylo jich cca 50 osob. Pak šli 3 dny pěšky do nějakého místa, kam pro ně přijelo auto, jež je odvezlo do Saloniki. Zde byli ubytováni 3 dny v internátě. Pak se domluvili s dalším převaděčem, aby je dostal do Srbska. Po 3 dnech je odvezl autem k hranici s Albánií, hranici překročili s převaděčem v noci pěšky. Pak je odvezlo auto do nějakého hotelu, kde byli 1 den ubytováni. Další den cestovali auty k hranici s Kosovem, hranici překročili opět v noci s převaděčem. Čekalo na ně auto, které je odvezlo do hotelu v Kosovu, kde strávili 3 dny. Pak pro ně přijelo auto s převaděčem, odvezlo je k hranici se Srbskem, kterou opět v noci pěšky překročili. Následně je vyzvedlo auto, které je převezlo k autobusu, jenž jel do Bělehradu. Za 5 hodin byli v Bělehradu a odtud cestovali autobusem do tábora Sambor, kde si našli dalšího převaděče, jenž je za 4 500 EUR měl vzít do Německa. Převaděč je naložil do vozidla a odvezl je do oblasti zvané trojúhelník (místo styku hranice států Srbsko, Maďarsko a Rumunsko). Zde byli předáni dalšímu převaděči, s nímž šli pěšky několik hodin. Bylo jich asi 20. Jeden den strávili v lese a čekali na večer,

kdy na smluvené místo dorazil kamion, a převaděčem byli vyslaní po skupinách pěti osob do tohoto kamionu. Převaděč mluvil arabsky, kamion byl prázdný, nikdo jiný tam nebyl, bylo jich 20 osob a jednalo se o středu 4. 11. 2020 mezi 22:00 – 23:00 hod. V kamionu byli naloženy nějaké krabice, jakmile nastoupili, kamion se rozjel. Po nějaké době zastavil a nastoupila další skupina několika osob. Žalobce nevěděl, kde se nacházeli, řidiče neviděl, kamion udělal během cesty jednu dlouhou přestávku, asi 1,5 hodiny. Po této dlouhé přestávce se kamion znovu rozjel a chvíli na to byli zastaveni a kontrolováni českou policií. V návěsu žalobce cestoval od místa, kde mu převaděč sdělil, ať nastoupí, avšak neví, kde to přesně bylo. Kudy jeli, také neví. Chce se pouze dostat do Německa. V žádné zemi nebyl kontrolován policií, nikde mu nebyly odebrány otisky prstů a v žádné zemi nežádal o azyl. V návratu do Sýrie žalobci brání válka, nechce na vojnu, obává se o své zdraví, popř. hrozí mu mučení.

3. Z výpovědi řidiče tureckého nákladního vozidla pana C. F., státní příslušnost Turecko, dne 6. 11. 2020 do protokolu o výsledku zadržené osoby bylo zjištěno, že kamion s návěsem převzal s druhým řidičem od jiného řidiče v Rumunsku. Pokračovali dále společně přes Maďarsko, Slovensko až do ČR. Cílem jejich cesty bylo Německo. Při nakládání kamionu nebyl přítomen, při převzetí kamionu si kontroloval pouze plombu, která byla v pořádku. Přes Maďarsko cestovali po dálnici až na hraniční přechod Rajka. Dále pokračovali na Slovensku po dálnici, kde zastavili na benzinové čerpací stanici, kde natankovali, a dále pokračovali až do ČR. Po příjezdu do ČR v odpoledních hodinách je na dálnici zastavovala policie, která požádala nejen o doklady, ale provedla i kontrolu vozidla pomocí RTG. Kontrolou bylo zjištěno, že se v kamionu nachází cizí osoby. Zjištěné osoby i oba řidiči byli zadrženi policií.
4. Ze shora učiněných skutkových zjištění měla žalovaná za dostatečně prokázané, že žalobce dne 5. 11. 2020 neoprávněně vstoupil ze Slovenské republiky na území ČR a téhož dne neoprávněně na území pobýval bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu. Byly tak naplněny podmínky pro předání žalobce dle dohody mezi vládou ČR a vládou SR o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích (readmisní dohody). Policie zaslala dne 6. 11. 2020 orgánům SR žádost o předání občana třetího státu dle čl. 2 odst. 5 readmisní dohody. V posuzované věci nebylo možné uskutečnit předání cizince ve lhůtě 48 hodin ve smyslu § 129 odst. 3 ZPC i přes veškerou snahu správního orgánu.
5. Žalovaný se též zabýval otázkou, zda by v případě žalobce postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b ZPC. Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu však žalovaná dospěla k závěru, že je rozhodnutí o zajištění dostatečně odůvodněno, neboť mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a jejich uložení za účelem vycestování ve smyslu § 123b ZPC by bylo z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalobce nemá na území ČR hlášený pobyt, nemá na území zajištěno ubytování, nemá dostatek finančních prostředků, nevlastní cestovní doklad, nevlastní vízum ani jiné oprávnění k pobytu, na území vstoupil ilegálně, a to maskovaně ve skrytu kamionu z území Slovenské republiky. V ČR také nežije žádný příbuzný žalobce či známý, který by mu zajistil ubytování nebo za něj složil finanční záruku. Žalovaná tak dospěla k závěru, že žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a že existuje odůvodněná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon předání žalobce orgánům Slovenské republiky. Žalovaná dále odkázala na rozsudek

NSS ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 7 Azs 8/2014, když měla za to, že formulaci uvedenou v § 124 odst. 1 ZPC lze vztáhnout i na aplikaci zajištění dle § 129 odst. 1 ZPC v nyní projednávané věci.

6. Z gramatického výkladu § 129 odst. 1 ZPC vyplývá, že policie má povinnost zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem předání podle právního předpisu EU. S odkazem na výše zjištěné skutečnosti je zajištění žalobce za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 ZPC zcela v souladu s právními předpisy a též smyslem zajištění za účelem předání. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení jeho svobody, a to s ohledem na předpokládanou dobu k zajištění realizace jeho předání na Slovensko. Podstatné bylo zjištění, že žalobce dne 5. 11. 2020 neoprávněně vstoupil na území ČR z území SR, a to bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu.

II. Shrnutí žalobní argumentace

7. Žalobce v žalobě především namítal, že se žalovaná nezajímala o postavení žalobce a o to, co lze od jeho předání na Slovensko očekávat. I přesto žalobce zajistila za účelem předání.
8. Podle čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků platí, že smluvní stát nevyhostí či nevrátí uprchlíka na hranice zemí, v nichž by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice platí, že nemohou-li být uplatněna jiná účinná, avšak mírnější, donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy jeho návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména za a) hrozí nebezpečí skrývání, b) cizinec se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Zajištění musí trvat co nejkratší dobu a jen dokud jsou činěny úkony směřující k vyhoštění.
9. V případě realizace účelu zajištění podle readmisní dohody ČR a SR nejsou splněny přísné podmínky omezení osobní svobody upravené v obecných předpisech zabezpečující ochranu základních lidských práv. Při uplatňování dohod a rozhodování o zajištění je třeba respektovat ustanovení mezinárodních úmluv, kterými je ČR vázána.
10. Dle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy je zajištění ospravedlnitelné pouze pokud probíhá proces navrácení nebo vyhoštění cizince, přičemž tyto procesy musí probíhat s řádnou péčí. Zajištění musí mít oporu ve vnitrostátní právní úpravě a musí být v souladu s touto právní úpravou. Zajištění nesmí být svévolné v dobré víře s tím, že dojde k naplnění jeho účelu. Musí být vykonáno na odpovídajícím místě a v odpovídajících podmínkách, jeho délka by neměla přesáhnout dobu, ve které lze dosažení účelu zajištění předpokládat (srov. rozhodnutí ESLP ve věcech Mykolenko proti Estonsku, č. 10664/05, A. a ostatní proti Spojenému království, č. 3455/05, Chahal proti Spojenému království, č. 22414/93, Saadi proti Spojenému království, č. 13229/03).
11. V nyní posuzované věci zajištění žalobce neplní svůj zákonem uložený účel, neboť readmisi nelze realizovat pro rozpor se zásadou non-refoulement. Podle žalobce je Slovensko silně křesťanská země, orientovaná proti islámu, a tedy náboženství, které

vyznává žalobce. Muslimskou komunitu na Slovensku tvoří jen 3 000 lidí. Islám není na Slovensku uznané a podporované náboženství. Muslimové tam nemají mešity a čelí útokům od různých extremistických skupin, např. od politické strany ĽSNS v čele s Marianem Kotlebou. Slovensko je konzervativní země, v níž nemá islám místo, podle jeho čelních představitelů. Slovensko také odmítá kvóty ne přerozdělení migrantů v Evropské unii. Pokud by tedy byl žalobce vrácen na Slovensko, hrozí mu tam pronásledování za jeho náboženství, a též fyzické napadení.

12. Česká vnitrostátní úprava readmise je velmi strohá a zahrnuje pouze § 129 ZPC, tedy zajištění za účelem readmise. ZPC neupravuje samostatně otázky spojené s návratem cizince podle readmisní smlouvy, zejména ochranu práv těchto osob. Cizinci v takovém případě není vydáno ani rozhodnutí o předání, proti němuž by se mohl bránit. Vydáno je pouze rozhodnutí o zajištění. Cizinci tak není zajištěna efektivní a včasná ochrana proti případnému nezákonnému předání. Předání se cizinec nemůže vyhnout ani podáním žádosti o mezinárodní ochranu [§ 3a odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Žalobce dále nemá možnost uplatnit námitky týkající se jeho údajného nelegálního pobytu nebo vážné újmy, která mu hrozí po předání na Slovensko. Žalobci je tak odepřena soudní ochrana, ačkoliv bylo zasaženo do jeho základního práva (čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).
13. Institut readmise nepřijatelně zasahuje do základního práva žalobce na soudní ochranu, jelikož ho této možnosti zbavuje. Přitom podle Listiny základních práv a svobod nesmí být z pravomoci soudu vyloučeno přezkouvání rozhodnutí týkající se základních práv a svobod. Readmise nepředstavuje pouze opatření regulující migrační politiku (rozhodnutí o správním vyhoštění), nýbrž je opatřením zasahujícím do osobní svobody cizince. Soudní ochrany se lze tedy domáhat pouze proti rozhodnutí o zbavení osobní svobody, které je akcesorické, avšak přezkum údajně nelegálního pobytu na území ČR žalobci nepřísluší. Proti předání žalobce nelze uplatňovat ani námitky týkající se eventuální vážné újmy hrozící žalobci po jeho předání na Slovensko. Žalovaná nezkoumala minulost žalobce a ani eventuální hrozbu, které může být vystaven na Slovensku nebo ve svém domovském státě, kam by mohl být Slovenskem předán, za této situace se tedy nepokusila nijak napravit legislativní vakuum spočívající v nemožnosti soudního přezkumu samotného předání žalobce. Aby bylo možné tolerovat chybějící úpravu obrany proti readmisi, bylo povinností žalované vypořádat se s přijatelností předání žalobce na Slovensko a především s hrozbou, která mu tam může hrozit, včetně navrácení do Sýrie. Žalovaná však na tuto povinnost rezignovala, a tak zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.
14. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

15. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná zopakovala zjištění a závěry předchozího správního řízení. Na důvodech zajištění žalobce setrvala. K tomu odkázala především na judikaturu NSS, z jehož rozsudku ze dne 24. 7. 2019, č. j. 8 Azs 54/2019-30, bohatě citovala. Z uvedeného mj. vyplynulo, že předání cizince podle mezinárodní smlouvy z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území lze považovat pro účely výkladu čl. 5 odst. 1 písm. f)

Úmluvy za ekvivalentní pojmu „vyhoštění“. Takové kroky bezprostředně směřovaly k bezodkladnému předání cizince na Slovensko (slovenská strana byla požádána o převzetí stěžovatele. V posledně citovaném rozhodnutí se NSS dále vyjádřil k námitce stěžovatele ohledně oho, že není vydáno žádné rozhodnutí o readmisi, proti němuž by bylo možné se soudně bránit, tak, že předmětem tohoto řízení je přezkum rozhodnutí o zajištění. Vydání rozhodnutí o zajištění cizince není podmínkou jeho readmise podle mezinárodní smlouvy. Skutečnost, že se o readmisi nevydává rozhodnutí, sama o sobě nemůže být relevantní pro přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění, proti kterému se stěžovatel může bránit správní žalobou, což také učinil. NSS dále uvedl, že rozhodnutí o zajištění má výslovně vypořádat otázku systémových nedostatků i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám správní orgán k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují. V případě, že se žalovaná otázkou možného nelidského či ponižujícího zacházení se stěžovatelem na Slovensku skutečně výslovně nezabývala, pak NSS k tomu uvedl, že z jeho úřední činnosti nejsou známy žádné pochybnosti o systémových nedostacích právního státu na Slovensku, jež by stěžovatele ohrožovaly na jeho základních právech, včetně hrozby nelidského či ponižujícího zacházení nebo porušení zásady non-refoulement. Stěžovatel ani na žádné konkrétní nedostatky žalovanou neupozornil. Žalovaná proto nepochybila, pokud se touto otázkou nezabývala. Po rozhodnutí o zajištění z důvodu readmise již skutečně stěžoval, nemohl požádat policii o udělení mezinárodní ochrany. V případě obavy z možné vážné újmy v zemi původu však mohl o mezinárodní ochranu požádat ještě před samotným zajištěním, což však neučinil. Z protokolů o podání vysvětlení navíc vyplynulo, že stěžovatel neměl v úmyslu požádat zde o mezinárodní ochranu, nýbrž chtěl jet do Francie. V této souvislosti NSS zdůraznil, že institut žádosti o mezinárodní ochranu slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů. Navíc nic nevylučuje, aby žádost o mezinárodní ochranu podal na území Slovenské republiky.

16. S ohledem na výše uvedené nemohou v nyní posuzované věci obstát žalobcem namítané skutečnosti ohledně zbavení možnosti soudní ochrany jeho osoby před institutem readmise. Stejně tak nemohou uspět námitky žalobce týkající se údajného legislativního vakua ohledně soudního přezkumu samotného předání žalobce na Slovensko a nedůvodné jsou rovněž námitky týkající se eventuálních hrozeb spočívajících v pronásledování žalobce na Slovensku pro jeho náboženství, popř. spočívající v údajném fyzickém napadení. Údajná nepřípustnost rozhodnutí o zajištění z důvodu readmise není v posuzované věci dána.
17. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

19. Soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry žalované ze správního spisu. Tato zjištění, hodnocení a závěry plně odpovídají popisu v čl. I. tohoto rozsudku. Pro stručnost soud odkazuje na tuto pasáž rozsudku a na tomto místě již nebude uvedené závěry opakovat.
20. Pro věc bylo podstatné zjištění, že žalobce vstoupil na území ČR dne 5. 11. 2020, a to neoprávněně bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu z území SR. V souvislosti s tím byl žalobce zajištěn a byly naplněny podmínky pro jeho předání dle readmisní dohody mezi vládou ČR a SR o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích. Policejním orgánem byla dne 6. 11. 2020 zaslána orgánům Slovenské republiky žádost o předání občana třetího státu (čl. 2 odst. 5 readmisní dohody). V posuzované věci zcela zjevně nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b ZPC, neboť žalobce nenaplněval žádné z možných opatření tam uvedených. Z provedených zjištění naopak vyplynulo, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná, resp. uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by byla nedostačující. Žalobce nemá na území ČR hlášený pobyt, protože by se jen těžko mohl na konkrétní adrese zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly policií ve stanovené době, žalobce nemá na území zajištěno ubytování, na území ČR nežije žádný jeho příbuzný či známý, který by mu zajistil ubytování nebo za něj složil finanční záruku, žalobce sám nemá dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací předání, současně bylo ověřeno, že žalobce nevlastní cestovní doklad ani vízum či jiné oprávnění k pobytu, a že vstoupil na zemí ČR ilegálně ve skrytu kamionu ze Slovenské republiky. Vzhledem k těmto okolnostem je zřejmé, že žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí z možných zvláštních opatření za účelem vycestování a současně existuje odůvodněná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen samotný výkon předání žalobce orgánům Slovenské republiky. Žalobce jednoznačně vyslovil svůj záměr, že cílem jeho cesty je Německo a tomuto cíli přizpůsobil veškeré své kroky, tedy nelegálně přicestoval ve skrytu kamionu na území Schengenského prostoru, po němž se bez potřebného oprávnění pohyboval. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by se v jeho případě zcela minulo účinkem.
21. Z výše uvedeného je zřejmé, že byla jednoznačně naplněna skutková podstata uvedená v § 129 odst. 1 ZPC, podle níž platí, že nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu EU. Podle § 129 odst. 3 ZPC platí, že nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle § 129 odst. 4 ZPC rozhodne policie o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo se pokusil o útěk, anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle § 125 odst. 1 ZPC nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

22. V posuzované věci byla doba zajištění stanovena s ohledem na předpokládanou dobu k zajištění realizace předání žalobce na Slovensko na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 5. 11. 2020 do 4. 12. 2020.
23. Žalobce v žalobě uvedl celou řadu obecných námitek, víceméně citací různých norem, na které však krajský soud nemohl konkrétně reagovat, neboť námitka nebyla nijak specifikována konkrétními skutkovými okolnostmi. V případě takto citovaných norem krajský soud neshledal žádné pochybení.
24. Krajský soud nemohl přisvědčit námitce žalobce, v níž konstatoval, že v případě realizace účelu zajištění nejsou splněny přísné podmínky omezení osobní svobody zakomponované v předpisech zabezpečujících ochranu základních lidských práv (při rozhodování o zajištění cizince je třeba respektovat Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je ČR vázána). S ohledem na výše provedený výklad nelze této námitce přisvědčit, a to i přesto, že námitka nebyla nijak blíže specifikována. Žalobce nebyl v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod či readmisní dohodou omezen na svých právech. Naopak pravidla z něj vyplývající byla dodržena. V protikladu však stojí jednání samotného žalobce, který v době pandemie onemocnění Covid-19 ohrozil svým nekontrolovatelným jednáním a bezbřehým cestováním ostatní osoby v navštívených státech. Putuje po Evropě bez zajištění potřebné hygieny a potřebných testů na onemocnění Covid-19, čímž může mezi populací šířit nakažlivé onemocnění.
25. Podle čl. 6 odst. 3 návratové směrnice členské státy mohou upustit od vydání rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země neoprávněně pobývajícího na jejich území, pokud je dotčený státní příslušník třetí země převzat jiným členským státem podle dvoustranných dohod či ujednání platných ke dni vstupu této směrnice v platnost.
26. Podle čl. 2 odst. 1 readmisní dohody každá smluvní strana převezme na území svého státu osobu, která nemá občanství státu žádné ze smluvních stran, nesplňuje nebo přestala splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu žádající smluvní strany, pokud je dokázáno nebo se věrohodně předpokládá, že vstoupila na území státu žádající smluvní strany z území státu žádané smluvní strany.
27. Podle § 50a odst. 1 písm. a) ZPC policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009, totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu EU, a kterému je umožněno dobrovolné vycestování.
28. Podle § 50a odst. 4 ZPC je-li cizinec bez zbytečného odkladu převzat jiným členským státem na základě mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13. ledna 2009 nebo vrátí-li se cizinec neprodleně dobrovolně do státu, v němž je držitelem platného oprávnění k pobytu, může policie upustit od vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území.
29. S ohledem na výše citovanou právní úpravu nebylo možné námitkám žalobce přisvědčit. Zákon o pobytu cizinců obsahuje úpravu postupu předání cizince dle readmisní dohody.

V případě, že by měl být žalobce předán na Slovensko, bylo by mu vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 1 písm. a) ZPC, které není vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 171 ZPC (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 As 24/2017-29). V tomto rozhodnutí by byly případně řešeny otázky, jejichž řešení se žalobce dožadoval v nyní přezkoumávaném rozhodnutí o zajištění. V posuzované věci bylo později z vyjádření žalovaného k žalobě zjištěno, že k předání žalobce na Slovensko nedojde (slovenská strana odmítla převzít žalobce na své státní území), pročež rozhodnutí o povinnosti opustit území nebylo vydáno. Žalovaná následně se žalobcem zahájila řízení o správním vyhoštění.

30. Ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 30. 1. 2020, č. j. 10 Azs 386/2019-27, krajský soud v této souvislosti uvádí, že návratová směrnice i ZPC ve specifických případech umožňují předání cizince, aniž by bylo vydáno rozhodnutí. O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná, neboť žalobce nebyl převzat Slovenskem bez zbytečného odkladu ve smyslu citovaných předpisů. Takovou případnou situaci tedy není aktuálně na místě v této věci hodnotit.
31. Žalobce dále namítal, že readmisi nelze realizovat pro rozpor se zásadou non-refoulement. K tomu krajský soud uvádí, že z takto obecně formulované námitky nelze zjistit žádnou konkrétní vadu či rozpor. Obecně lze k tomu uvést, že readmisí by nebyl porušen princip nenavrácení cizince na hranice zemí, v nichž by byl život či osobní svoboda ohrožena, na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. V této souvislosti soud poukazuje na zcela nemístné tvrzení žalobce v žalobě, že Slovensko, jako silně křesťanská země, je orientovaná proti islámu, a že zde muslimové čelí útokům od různých extremistických skupin. Za zcela nepravdivé lze označit tvrzení žalobce, že mu na Slovensku hrozí pronásledování za jeho náboženství a též fyzické napadení. Slovensko je stejně kultivovanou zemí jako ČR nebo ostatní západní státy EU. Smýšlení křesťanů je odlišné od muslimů a v žádném případě není nesnášenlivé. Tvrzení žalobce v žalobě o možných problémech na Slovensku se nezakládají na reálném základě. OUDU nejsou z jeho úřední činnosti známy žádné pochybnosti o systémových nedostatcích právního státu na Slovensku, jenž by žalobce potenciálně ohrožovaly na jeho základních právech, včetně hrozby nelidského či ponižujícího zacházení nebo porušení zásady non-refoulement. K uvedenému je potřeba odkázat na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, z něhož vyplývá, že „s ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námitky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti“.
32. Pokud žalobce namítal, že cizinci není vydáno žádné rozhodnutí o readmisi, proti kterému by se mohl soudně bránit, pak ve shodě s NSS krajský soud zdůrazňuje, že předmětem nyní přezkoumávaného řízení je rozhodnutí o zajištění. Přitom vydání rozhodnutí o zajištění cizince není podmínkou jeho readmise podle mezinárodní smlouvy. Sama skutečnost, že se o readmisi nevydává rozhodnutí, ještě nemůže být relevantní pro

přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění, proti kterému se žalobce mohl bránit správní žalobou, což také učinil.

33. Žalovaná byla povinna zkoumat, zda byly splněny podmínky pro zajištění žalobce ve smyslu § 129 ZPC. V tomto rozsahu se žalovaná s námitkami žalobce dostatečně vypořádala (stejně tak i nyní krajský soud). V řízení o soudním přezkumu rozhodnutí o zajištění není soud povinen zkoumat další okolnosti předání cizince (žalobce) dle readmisní smlouvy. Pro žalovanou bylo podstatné, že se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně, uváděl nepřesné či nesprávné informace o své osobě, neměl finanční prostředky, které by mu umožnily vycestovat z ČR, a na území ČR neměl žádnou rodinu či známé. Podle readmisní smlouvy mezi vládou ČR a SR měl být žalobce jako příslušník třetího státu předán na Slovensko. Za tímto účelem byl zajištěn, neboť nebylo možné u něj uplatnit zvláštní opatření.
34. V době rozhodování o zajištění nebylo ještě zřejmé, že by účel zajištění nemohl být realizován. Žádné okolnosti tomu nenasvědčovaly ani nebyly tvrzeny (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150). Ve shodě s NSS krajský soud dále konstatuje, že žalovaná ani nebyla povinna se zabývat tím, zda žalobci na Slovensku (případně v zemi jeho původu) hrozí újma. O Slovensku ostatně není obecně známo, že by zde probíhaly problémy ohledně přístupu jeho orgánů v řízeních s cizinci. Jelikož o tom nejsou důvodné pochybnosti a ani žalobce žádné pochybnosti ve správním řízení neuvedl, nebylo povinností žalované se této otázky v rozhodnutí o zajištění věnovat (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29).
35. Dalším námitkám rozporujícím institut readmise, jenž podle žalobce nepřijatelným způsobem zasahuje do jeho základního práva na soudní ochranu, krajský soud znovu zdůrazňuje, že předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce (za účelem předání) a nikoliv readmisní smlouva mezi ČR a SR. Rozhodnutí o zajištění žalobce podléhá soudnímu přezkumu, čehož je nyní prováděn přezkum dokladem.
36. Po rozhodnutí o zajištění z důvodu readmise již žalobce skutečně nemůže požádat policii o udělení mezinárodní ochrany, je však třeba připomenout, že v případě jeho obavy z možné vážné újmy v zemi původu mohl o mezinárodní ochranu požádat ještě před samotným zajištěním, což však neučinil. Z protokolu o podání vysvětlení vyplývá, že žalobce měl v úmyslu cestovat do Německa.
37. K námitce žalobce, že nebyl zajištěn v souvislosti s probíhajícím řízením ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud uvádí, že zajištění je prvním úkonem v řízení. V posuzované věci se jednalo o řízení o předání žalobce na Slovensko (§ 129 odst. 3 ZPC).
38. S ohledem na výše uvedené nebylo možné přisvědčit závěrům žalobce o tom, že byl zbaven možnosti soudní ochrany před institutem readmise. Nedůvodné byly také námitky žalobce ohledně eventuálních hrozeb spočívajících v jeho pronásledování z důvodu náboženství a ve fyzickém napadení po jeho předání na Slovensko (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2019, č. j. 8 Azs 54/2019-30).

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud na základě shora provedených závěrů a posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
40. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, protože jí jejich náhrada nebyla přiznána (výrok III.).
41. Krajský soud dále rozhodl o odměně ustanoveného zástupce Mgr. Ladislava Bártý za zastupování žalobce v tomto řízení ve smyslu § 35 odst. 8 s.ř.s. a příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Jde o odměnu za 2 úkony právní služby, a to za první poradu s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení, je-li žalobci zástupce ustanoven soudem, a dále za sepsání žaloby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu. Za každý z úkonů právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu), zástupci tedy náleží 6 200 Kč. Dále mu náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. 600 Kč za 2 úkony. Celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů činí částku 6 800 Kč. Tato bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. prosince 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.